

Warszawa, dnia 28 sierpnia 2019 r.

Poz. 1631

USTAWA

z dnia 19 lipca 2019 r.

o szczególnych uprawnieniach osób poszkodowanych w przypadku wyczerpania sumy gwarancyjnej ustalonej na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem 1 stycznia 2006 r.

Art. 1. 1. Ustawa określa szczególne uprawnienia osób poszkodowanych z tytułu szkód powstałych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w przypadku wyczerpania sumy gwarancyjnej ustalonej w umowach ubezpieczenia, o których mowa w art. 4 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. z 1996 r. poz. 62, z późn. zm.¹⁾), oraz ustalonej w umowach ubezpieczenia, o których mowa w art. 4 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 473 i 2448 oraz z 2019 r. poz. 125 i 730), zawartych przed dniem 1 stycznia 2006 r., zwanych dalej „poszkodowanymi”.

2. Przepisy ustawy stosuje się odpowiednio również do poszkodowanych w przypadkach określonych w art. 51 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o działalności ubezpieczeniowej, jeżeli zdarzenie, z którego wynikła szkoda, miało miejsce przed dniem 1 stycznia 2004 r., oraz do poszkodowanych w przypadkach, o których mowa w art. 98 ust. 1 pkt 1 lub 3 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, jeżeli zdarzenie, z którego wynikła szkoda, miało miejsce przed dniem 1 stycznia 2006 r.

Art. 2. Poszkodowanemu przysługuje roszczenie o wypłatę renty do Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego, o którym mowa w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zwanego dalej „Funduszem”, określonej w art. 444 § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1145 i 1495), ograniczone do wysokości sumy gwarancyjnej, o której mowa w art. 36 ust. 1 albo art. 52 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, ustalonej na dzień zgłoszenia roszczenia, o którym mowa w art. 4, jeżeli zakład ubezpieczeń nie jest zobowiązany do jej wypłaty na podstawie orzeczenia sądu ustalającego inną wysokość sumy gwarancyjnej niż ustalona w umowie ubezpieczenia, o której mowa w art. 1 ust. 1.

Art. 3. Roszczenie o wypłatę renty przysługuje za okresy przypadające po dniu wejścia w życie ustawy.

Art. 4. 1. Poszkodowany zgłasza roszczenie o wypłatę renty do Funduszu za pośrednictwem zakładu ubezpieczeń, który był zobowiązany do zaspokajania roszczeń na podstawie umowy ubezpieczenia, o której mowa w art. 1 ust. 1.

2. W przypadku, o którym mowa w art. 1 ust. 2, gdy do zaspokajania roszczeń zobowiązany był Fundusz, a także w przypadku gdy zakład ubezpieczeń zobowiązany do zaspokajania roszczeń na podstawie umowy ubezpieczenia, o której mowa w art. 1 ust. 1, już nie istnieje, poszkodowany zgłasza roszczenie o wypłatę renty bezpośrednio do Funduszu.

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. poz. 272, 554, 685, 769, 770 i 934, z 1998 r. poz. 1015, z 1999 r. poz. 483, 1178 i 1255, z 2000 r. poz. 483, 552, 819, 1193 i 1216, z 2001 r. poz. 424, 961, 1084 i 1189, z 2002 r. poz. 253 i 365 oraz z 2003 r. poz. 424 i 535.

3. Zakład ubezpieczeń, o którym mowa w ust. 1, niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 30 dni od dnia otrzymania zgłoszenia roszczenia o wypłatę renty, przekazuje to zgłoszenie do Funduszu wraz z informacją o kwocie wszystkich wypłaconych świadczeń z tytułu umowy ubezpieczenia, o której mowa w art. 1 ust. 1, wraz z aktami szkody.

4. Fundusz wypłaca rentę na podstawie uznania roszczenia poszkodowanego, zawartej z poszkodowanym ugody lub orzeczenia sądu. Przepisy art. 109 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych stosuje się odpowiednio.

5. Roszczenie o wypłatę renty ulega przedawnieniu w terminie określonym w art. 118 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny dla roszczeń o świadczenia okresowe.

6. Bieg przedawnienia roszczenia o wypłatę renty przerywa się także przez zgłoszenie Funduszowi tego roszczenia. Bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo od dnia, w którym zgłaszający roszczenie o wypłatę renty otrzymał na piśmie oświadczenie Funduszu o przyznaniu albo odmowie wypłaty renty.

Art. 5. Wypłata renty na rzecz poszkodowanych niebędących podmiotami polskimi i podmiotami państw, których biura narodowe są sygnatariuszami Porozumienia Wielostronnego, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 15 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, są dokonywane na zasadzie wzajemności.

Art. 6. Koszty działalności Funduszu wynikające z realizacji zadań, o których mowa w art. 4, są pokrywane z dochodów Funduszu.

Art. 7. W przypadku gdy po dniu wejścia w życie ustawy poszkodowany zgłosi do zakładu ubezpieczeń roszczenie o wypłatę renty na podstawie art. 444 § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, a łączna kwota wypłaconych świadczeń z umowy ubezpieczenia, o której mowa w art. 1 ust. 1, przekroczyła przed dniem wejścia w życie ustawy sumę gwarancyjną określoną w tej umowie i zakład ubezpieczeń nie jest zobowiązany do wypłaty renty, zakład ten przekazuje zgłoszenie roszczenia o wypłatę renty Funduszowi wraz z aktami sprawy i powiadamia o tym poszkodowanego. Przepis art. 4 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 8. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Duda*